

Retkellä Metsäpirttiin 6.-8.6.2002

Turun linja-autoasemalta löytyi se bussi, joka oli kuljettava meidät suuriin seikkailuihin rajan taa. Bussi täyttyi mukavasti, vaikka Helsingistä oli tulossa vielä lisää matkalaisia. Jokunen tuttu kasvokin vilahteli istuinten takana. Hieman jännitti, sillä en ollut aikaisemmin käynyt Venäjän puolella yöpymässä, päivän retkiä Viipuriin oli tullut kyllä tehtyä.

Helsinginmatkalaiset kyytiin saatuamme kiihdytelimme Vaalimaan tullia kohti. Kaikkiaan meitä oli 35 mukana matkassa ja kuski tietenkin. Vielä viime tankkaukset Rajahovissa ja ennen kuin huomasimmekaan, olimme läpäisseet tullin. Tällä kertaa aakkosjärjestyksessä. Oli siinä tullimiehillä ihmettelemistä, kun kaikkiaan 16 Ahtiaista marssi kauniissa jonossa passiaan tarjoamaan.

Matkanjohtaja Ilmi Pesonen kertoi matkalla kesän kokemuksiinsa Metsäpirtistä. Kyseessä oli sillä kertaa jo kolmas matka hänelle tänä kesänä. Myöhemmin kuulin, että Ilmi ehti kesän aikana käydä Karjalassa kaikkiaan 7 kertaa.

Viipurissa tehtiin pieni kiertoajelu, kaikki tärkeimmät nähtävyydet tuli nähtyä. Viipuri oli mielestäni siistimpi kuin viime kerralla käydessäni kolmisen vuotta sitten.

Yöpymispaikkaamme Kiviniemeen saavuimme hyvissä ajoin alkuiltapäivästä ja päätimmekin vielä ennen illallista käydä tutustumassa Taipaleen taistelutantereeseen. Pitkän ja kuoppaisen tien päässä teimme pienen kävelyretken, joka vei meidät tutustumaan sota-historiallisesti tärkeään kohteeseen. Taipaleenjoen pohjoisrannalla sijaitsee edelleen laaja alue täynnä Talvisodan aikaisia bunkkereita ja juoksuautoja. Puna-armeija ei pystynyt 105 päivän aikana etenemään Taipaleenjoen (Vuoksen) yli, vaikka Stalin suunnitteli valloittavansa Suomen 12 päivässä. Bunk-

kerit on sittemmin, tietävästi 1950-luvulla, räjäytetty 'voittamattoman' puna-armeijan toimesta.

Vuoksen valkeat hiekkarannat houkuttelivat jäämään pitemmäksikin aikaa, mutta vatsan kurina ajoi takaisin bussille ja hotellin illalliselle. Matkalla silmiinpistävää oli laajojen niittyjen määrä. Viljavainoita ei juuri näkynyt. Voimme vain kuvitella, miltä Vuoksen jokilaaksot ovat joskus näyttäneet, kun vilja heilimöi...

Bussimatkalla Viljo Hämäläinen kertoi tarinoita lapsuudestaan. Niistä voitte lukea lisää Viljon kirjoittamasta kirjasta Lapsuuteni kylät. Lisäksi viihdytimme itseämme bussimatkalla tekemällä pienen esittelykierroksen, jossa selviteltiin vähän taustoja ja sukulaisuuksia. Kuten siellä joku sanoi: "Sukua tässä kaikki taidetaan olla."

Hotelli Losevskaja oli melko vaatimaton hotelli. Paperia vessaan ja pyyhkeitä saimme pyydettyä ja ystävämme Andrej auttoi meitä kaikin tavoin. Illallinen oli yksinkertainen, mutta maittava. Iltakävelyllä illallisen jälkeen tutustuimme Kiviniemen kylään ja kyläkauppoihin. Venäjää emme

juuri puhu, mutta kun otimme kädet avuksi, niin saimme kaupat tehtyä.

Toisena matkapäivänämme matkustimme Metsäpirtin Saarosiin etsimään merkkejä aikoinaan paikoilla olleesta asutuksesta. Ilmi muistutti jo Suomen puolella, että Metsäpirtissä on paljon hyttysiä. Eivätkä ne jättäneet meitäkään rauhaan, onneksi olimme varautuneet hyttysmyrkyillä.

Etsimämme Aapro Ahtiaisen talon tiedettiin sijainneen Saarosisissa lähellä Osuuskauppaa. Osuuskaupan portaat löysimme helposti, mutta kartan mukaan etsitystä paikasta ei löytynyt muuta kuin niittyä. Tietyllä tavalla pettymys, mutta toisaalta oli mielenkiintoista miettiä, miltä maisema näytti Aapron silmin yli kuusikymmentä vuotta sitten. Aapro veljineen oli kalastaja Laatokalla ja sinne mekin suunnistimme aallonmurtajaa katsomaan.

Aallonmurtaja oli uskomaton näky. Kuten Laatokkakin. Näin Turun seudulla ja välillä Saimaan rannalla asuneesta tuntui uskomattomalta, miten aavalta tuo Euroopan suurin järvi näytti, ei saaria, ei laivoja, ei edes pientä soutupaattia näkynyt sinä päivänä, kun söimme